

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. III.

ZAGREB, 1. KOLOVOZA 1948.

•Miloču Bođom je
japš što jesam i milos
Njegova nije bila bez
ploda u mene.

Iz Postojanja današnjeg
sv. Mije

BROJ 28

Neopisiva životna snaga i dostojanstvo

Veoma značajan događaj. Jos mu se i danas svijet divi. I divit će se do vijeka. A mi vjernici stojimo ponosni zbog njega. Koji je to događaj?

Učitelj je naučavao svoju nauku. A od naroda su mnogi vjerovali u Nj i govorili: Kad dođe Krist, da li će više čudesna činiti, nego što ćuši?

U posljednji veliki dan blagdana Isusa je stao i vikao: Tho je žedan, neka dode k meni i piše! Tho vječe u mene, kako kaže Pismo: rijeke će lice vede potći iz njegovog srca.

«Kad neki od naroda čuje ove riječi govorili su: Ovo je zaista prorok. Drugi su govorili: Ovo je Krist...»

«Čuće farizeji gdje narod govori o njemu, i poslaće veliki svećenici i farizeji sluge da ga uhvate...» ali nitko ne stavi ruke na njegu.

Kad dodoe sluge k velikim svećenicima i farizejima, oni im rekole: Zašto ga niste doveli? Odgovorene sluge Nikad čovjek nije tako govorio, kao ovaj čovjek. A farizeji im odgovorile: Zašto ste vi ravedeni? Ja li vjevorao tko od poglaveza i farizeja u njega, nego (vjeruje) ovaj svijet, koji ne poznaje zakona. Proklet bilo! (Iv. 7, 31–50).

Uzalud su poglavari i farizeji pribjeli i prokletstvom i prijetnjama. Sluge za sve to nisu marili. Oni su gledali pred sobom samo Krista i Njegovu veličanstvenu pojavu. A u ušima im je odvraćala sama Njegova divna nauka. Na sve su drugo na svijetu zaboravili. Isus je govorio tolikom velikim silom i snagom. Njegova je božanska pojava odavala toliko dostojanstvo. Tko bi se dake usudio na Njega staviti ruke, dok On sam ne dopusti. A takav je On bio uvijek.

Izveden su na vrh gore, da Gasmoglav je optužen, ali «On prode između njih i odesa» (Luka 4, 30). Kori svoje protivnike i navještaju im kaznu, a oni umukose. Pred Pilatom stoji svezan i optužen, a Pilat »se pobojao«. Dodeo da Ga uhvate, a na Njegovo riječ: »Ja sam Isus Nazarejan, koga tražite, uzaknako i popadaće na nemiju« (Iv. 18, 6). Njegova veličanstvena osoba »plina je tolike miline i dostojanstva, da Mu kod ulaza u Jeruzalem posuše put cvijećem, sagovima i svojim vlastitim hajjinama uz klicanje: »Hosana Sinu Davidovu« (Luka, 19).

Zato bi se ljudi varao, tko bi se usudio i pomisliti, da je Krist samo prolazna pojava, a kršćanstvo vjera samo slabica, koja sije malodusje i nepouzdanje čovječanstva. Isus i Njegovo Eванđelje jest i ostaje nedostiziv primjer snage i odvažnosti. Tako se Isus Krist vladao i tako je naučavao. Zato i sv. Pismo kaže: »On učiša kao onaj, koji ima vlasti

»Sila Bođa bijaše, koja im pomogla... S moju i snagom izgorjalo nečiste duhovje... S svoje učenike oborava, snagom odgođe, da osvaje svijet.

Sve je u Isusu bilo snažno. I nam, kojim je sijao pogut sijača svoga našu u daleki Bođi svijet. Nije se zahrinjavao za njezin uspjeh ili neuspjeh, za njezino rastenje ili propast. Snažan je bio i Njegov nastup pred farizejima. Odlučan je bio u riječima prema kupcima i prodavačima, kad ih je tjerao iz hrama. Njegov upliv na narod je bio tolik, da su Ga htjeli učiniti kraljem. On je ujvijk odavao veliki mir i neispričiv i beskončanu mudrost. Nepokolebitivo se odupre zanešenom osuđevljavanju puka, kao i uzbrukanim valovima Genezaretskog jekera.

Njegov mir duše nije poremetila ni uskogrudnost ni kukavidičuk Njegovih apostola. Nije Ga »zavrela« na neprimljenoj isjavi, ni podmuklosti ni spletkeštvu farizeja. Nije Ga uplašila nerazumnost i lakomost mati. Nije Ga rastudio nikakav prezir kladnoča. Nije klonuo duhom pred svih protivljenja, koja Mu stavljaju.

On nije bio neki svetac, koji je izbjegavao svijet niti popustljivi sl-

bi. I tako, kad polazi u muke i smrt, ne predaje se platio, kao nekoj neumoljivoj, sudbini, nego se svijesno i slobodno prinosi kao velika žrtva, za koju znade potpuno sigurno, kakove će velike plodove donijeti svijetu i dušama. Takav je na veliki i još Učitelj i Spasitelj sa svome božanskim naukom, snagom i dostojanstvom.

Is takova božanskoga Isusova Srca, puna nečarne snage, i na nasa snaga prelazi. I to u toliko većoj mjeri, koliko se tvrde prisiljamo na Krista i na njegovo silno, jako i snažno božansko Srce. Toliko čemo imati više srčanosti, jakosti, odlučnosti i vjernosti: »Covjek će pristupiti k velikomu Srcu, i Bog će se poslati u sruši.« (Ps. 63, 7). Te je pak Sreć Isusovo, iz koga teku na nas snage svijeta.

Is dodira s Božanstvom prelazi na čovjeka Bođa, snaga i sila i moć. Is saobraćaja s Bogom po Svetim Skrivenim postajemo dionicima snage i života, koji izvire iz Božegova života. Tim slijednjavanjem u kujancima božanskoga Srca našega Spasitelja i rui se pomislujemo, jačamo i postajemo divovima. Oni namaju neopisiva životna snagu i dostojanstvo sinova Božjih.

Misli obraćenika o Liturgiji

Liturgija je mnoge obratila na katolictzam. To je svakome poznato, a osobito onima, koji su čitali litopisne obraćenika. Poznati helenista, proučavač stare grčke prološtadi, Lancelot (Lanselot) na ovaj način opisuje obred oblaćenja jedine klarise:

»Kad sam je ugledao, gdje je povod do rešetke, obučena u svoje redovničko odjelo, opasana debalom uzicom, bosonoga s trnovom krunom na glavi, s križem u jednoj, a s gornjom svijetom u drugoj ruci, priznajem, da me je taj prizor dirnuo, jer nisam nikad prisustvovao takvima obredima. I tako me ranjalo ojenošno izvanredno veselje, koje je ostavljalo s njezinu lice, da sam usao u same sebe video kliju na nekrom raju. Dok je ja bio živim u svijetu. Počeo plakati, te nisam znao, gdje se nalazim.«

Protestantski bogoslov Bavier ovo veli o sv. Misu: »Kako nisam razumio kretanje i položaj svećenika pri sv. Misu, koji je sam prisustvovan jedan ili dva puta, ona mi se učila, narančavom i pomalo katališkim obredom, ali, kad sam kupio malu Misal, onda me je Uspora rimskih liturgija osvojila. Molitve su mi postale njevine i gorljive. U Misalu sam vidio hvaloslovje obotavanje Uspore, koji je malo sličio našoj liturgiji.«

Romanopisac Huyamana, koji je osobito volio gregorijansko pjevanje, ovako opisuje svoje dojmova o liturgiji prije obraćenja: »Prisustvujem obredima ojačeša sam uvijek kaže neku Jesu i držanje, koje je na mene ostavljalo i svaku drugu umjetničku, ili uopće lijepo djelovanje. Za gregorijansko pjevanje kaže: »Uspoređuju ovu veličanstvenu pjevanje koja je stvorio nepristrani i bezimenu duh Crkve... svaka mi se druga glazba, pa i religiozna (nabožna), činila profanom (svjetovnom), običnom... On još veli o Uspoti liturgije, koja ga je dovela Bogu ovo: »log me je iznenada zgrabilo i

povratio Crkvi, služeći se mojom ljubavlju prema umjetnosti, mistici, liturgiji i kultu.«

O Claudeu (Klodel) nije potrebno mnogo govoriti, jer je on u svojim djelima tako istražio Uspetu liturgije, da je nemoguće to sve navestiti. Znamo, da se obratio pokrovju »Velika duša moja Gospoda (Magnificat). Jedan je drugi umjetnik kaže, da bi obred Pepeinice morali obratiti svakosa, tko bi ih slušao smirenim duhom i čistim u srcu.

Pješkar Verlaine (Verlen) pjeva ovako u svom čitku (birka) pjesama »Unutrašnji obredci«:

»Obitajti vrlo tajni obredci
to se vi, usprkos borbi,
koji čete nas možda spasti od odredenom
trenu.«

U tihim crkvincama, u velikim bazilikama, u skromnim kapelicama i krasnim katedralama svladuje vjerničko srce ojače Uspetu liturgije i uvisinost otajstvene crkve na Kratu.

Priusavljamo s pobudnim srcem što viđe ovom svetom obredu i crpmo snage u svom osobnom budorenjem usavršavanju, kao i u trvi za druge, jer sv. K. i. vjerujemo, predstavljamo jedno, Kristovo tijelo.

MISAO
Njezdna su krila, uvijek pripravna za let.

Ponire u tajne uzroka i u život prostoši, traži odgovor u danima budućnosti.

Sliči dubinama borbi i boli i ranjene u tvrdocu svijeta povlači se u samočinu.

Orodenja suzom tripljenja i žedna ljeponata nalazi izvor.

Upoznaje mudrost, pravdu i ljubav.

Dife se visinama.

Vrásca se Bogu,

Kako treba čitati duhovno štivo

Velika je razlika između znanstvenog istraživanja duhovnih knjiga i njihova čitanja za usavršavanje duše. Prvo ide na tim, da rasuš, čuvajući knjigu i lepravno je svatav, a drugome je svrha, da dječju na vježbu da u njoj probudi poželjne potrebe i svetu oduštu, koja idu za tim, da po pravilu i povremeno svoj tivot. Sv. Augustin, Bonaventura i Bernard vele, da duhovno štivo treba da pruži duši poput kakovog bogatstva težu i zdravlju hrane svakog vrtića. No istine i činjenice, koje treba da služe duši za hranu, nisu uletina i hrana i jedu, nikako nije dosta, da se na njih razum sam letimicu obavre, nego treba nastojeti, da ih i volje čekide, i da one praktično primjerom prijude težu u nado mesu i krv. Sv. Bernard kaže, da ne treba imati kod čitanja duhovnog štiva pred očima toliko znanstvene posmatranje predmeta, nego više unutarnje alegore dječovanja, po kojemu je »se dula jača. Ne troštiti toliko učenost, koliko svega.«

Očuda je jasno, zašto mnogi izola stava čitanja nabodne knjige, ili čak i u samoj osnovi, sasvim suhi i pravni i preveća svetih Sežaja, bez poboljnja naglašava i bez dobrih odušu. Čitanje nije za njih slike, nego treba nastojeti, da ih i volje čekide, i da one praktično primjerom prijude težu u nado mesu i krv. U tom smislu kada sv. Grigorij mnogi čitaju, no više pred svetim stolom sasvim naštaši i gladil Nerijetko su jednostavniji i priprati ljudi većima prožeti duhom poboljnosti, nego učenje, koji neprastano traži nešto po sv. Pismu i crkvenim osimima, ne ne našau hranu na dušu i korist za svoj tivot nego samo čiste znanstvene činjenice.

Nadajde je da čitanje duhovnog knjigaj imamo pravo korist, treba da stanje napočne u pravom duhu: da ne radostoljni i čiste Sežaje za znanje nego iz Sežaja, da se njega crepimo plodove za svoj tivot. Prijed čitanja treba da se kratko ponosimo Bogu, jer oni olidovi duhovnog Štiva, na kojima mi idemo, a koji se sastoji u nadziranju prosvjedenja razuma i poticanju volje, da su Božje misije i ljubavi. I treba da se počinjmo molitvom od Boga tpravo. Cita se sv. Dominik: »Da je u početku svog rođenja života čitao knjigu slikegovore otac i da je utjecao njenim postignućima veliku čistodušu, lakreno prestrane zanoga sebe, djetovornu ljubav prema evanđelju i mnoge druge kreposti, a to je polabio zato, što je tu knjigu čitao s jedinom nakonom, da nauke u njoj seđane usudi sebi u srca i da svoje vladom po njima opipljem.«

— — —

Molitva

Spasitelju. Ti si izlijetje svjekva gina i nijema, i narod je hvalio Tvoje čudane djele.

Prelaže si svjetom, i spasenja je ciljno te tvojih ruku na sve ljudi, pojedine i klesnje.

Jos su uvijek mnogi grijah i na Bujama Tvoje beskršne obrotje.

Jos su uvijek mnogi nijemi i se hvalio Tvoju ljubav i milosrđe.

Ti živis u svjetu, u velikoj tajni svoga božanstva. — Ti proleši medju nama i delujek.

U svakome srcu plaća bol, knja niske osim Tebe ne može istječi.

Najveće dobro svijeta u Tvojem blizastu.

Same Ti, Spasitelju, poklanjam zdravlje i pomisek ofajnjima.

Same Tvoj poklon svijetu nikada ne prolazi.

